

Nhật ký Thảo Phạm

Phạm Thu Thảo

Trưa nay tôi xách xe ra nhà thuốc tây chơi, vừa quay xe tính đi thì thấy bên kia đường có sạp bán tạp hoá treo mấy đòan bánh tét lủng lẳng. Cũng lâu rồi tôi không ăn bánh tét loại nhỏ này nên muốn chạy xe qua mua vài đòan về ăn.

Vì chạy xe tay ga quen mà hôm nay đi xe số tôi bỗng dưng quên hẳn cái thắng chân mà chỉ thắng tay. Không ngờ thắng tay quá sâu mém xịu là tôi ừi nguyên chiếc xe vô sạp người ta. May quá tới ngay sạp cũng là lúc cái thắng xe chạm mức dừng. Cô bán hàng hú hồn nói:

- Trời ơi cô tưởng xe con bị đứt thắng

Còn tôi thì hú vía, may hông hốt hết mấy chùm bánh tét đi nhà ăn thấy tía luôn. Bánh tét dạng gói đòan nhỏ ở xứ tôi tuy nó nhỏ nhưng chất lượng không thua bánh tét đòan lớn. Họ gói đẹp mà nhưn bánh cũng đủ loại: Bánh tét chuối, bánh tét đậu mỡ, bánh tét đậu xanh (bánh chay). Tôi nhớ cấp xưa đi đò Cái Bè, hương từ Sài Gòn về Chợ Lách có người chuyên môn bưng bánh tét bán rong trên đò rất ngon. Đòan bánh gói ăn ngon, vừa miếng ăn không ngán, nên lần nào từ SG về nhà tôi cũng chờ họ bưng tới để mua. Giờ, Chợ Lách bán đầy muốn ăn bánh tét giắc nào cũng có, nhỏ lớn đều đủ kể cả bánh ít.

Vì cũng lâu không ghé mua thuốc tây của tiệm thuốc quen thuộc, cô chủ bán thuốc hờn lầy:

- Lâu quá chị hông ghé em gì trơn hà.

Tôi không thể nhịn cười được trả lời:

- Trời ơi chị không ghé là chị khoẻ. Mày muốn chị bệnh hoài hả.

Hai chị em cười ngất. Người miền tây là như vậy đó. Nói là chỉ nói vô tình. Nếu lưu tâm thì câu trả lời của tôi coi như câu bắt bẻ. Mà câu hỏi của cô em bán hàng cũng là câu hỏi không có duyên. Nhưng cả hai chị em đều hiểu ý nhau nên nó thành câu chuyện vui.

Chuyện nghĩ đơn giản thì nó đơn giản. Muốn phức tạp thì biến ngay ra phức tạp thôi. Nhưng khổ một cái khi người nói đơn giản mà người nghe nghĩ quá phức tạp thành ra câu chuyện sẽ đi trôi xa tận Ba Động cũng không chừng. Có điều khi ta nghĩ vấn đề càng đơn giản thì lòng ta càng ít thấy buồn phiền. Chọn điều suy nghĩ tích cực là ta đang tích góp nụ cười để mình được nhiều niềm vui hơn trong cuộc sống thay vì suy diễn đủ thứ mà chắc gì người nói họ nghĩ như vậy.

Mấy nay mưa nên tôi ít ra Chợ Lách, nay vì giắc trưa nên tôi cũng thông thả ngắm phố xá, nhà cửa. Không có gì thay đổi chỉ có khác là nhà nào cũng có đồng rác trước cửa nhà. Có nơi bốc mùi rất dữ. Chuyện rác thải ở Chợ Lách thì cũng là vấn nạn triền miên không có hồi kết. Mỗi khi tới lễ lộc thì ai cũng mừng vì có lễ thị trấn này mới tích cực dọn dẹp sạch bóng để phô cái đẹp, cái sạch ra cho xứng tầm với tấm khẩu hiệu "**Chợ Lách quyết tâm giữ đường phố sạch đẹp văn minh**". Nó chẳng khác một phụ nữ bày hầy khi nghe khách tới nhà thì vội vã gom đồ lại nhét thí đầu đó cho khuất mắt người thăm rồi khi hết khách lại bày hầy tiếp. Thật ra nhà nào mà không có rác. Bốc mùi hay không là do họ khéo quản mà thôi. Khéo che khéo đậy thì không ai biết chứ rác ít hay nhiều gì nó đều thúì rùm có nhà nào thua nhà nào!

Rồi chạy xe một đỏi, tôi nghe tiếng người bên lề đường ới ới "**chống chống**" nhưng không biết họ gọi ai.

Chạy tiếp thì có một thanh niên cố vượt mặt xe tôi chỉ để nói:

- Đá chống xe lên chị ơi.

Ôi trời, hoá ra nãy giờ họ ới ới là nhắc mình. Người dân quê ở đây họ vậy đó, ai quên gác chống xe nếu họ thấy một là họ kêu gác lên, hai là họ dùng tay chỉ ngay cái chống xe của người đang chạy. Thì tôi cũng vậy mà! Tôi còn nhanh nhẹn kêu: "**tắt đèn**" khi thấy ai đó chạy xe mà quên tắt đèn lúc ban ngày. Sau này, có loại xe gắn máy mà đèn bật suốt ngày cũng như đêm. Tôi cũng bị hỏ vài lần vì gọi họ tắt đèn xe mà quên lững vự xe máy mới bây giờ. Giờ thấy đèn xe tôi đã biết khôn, không gọi người ta tắt nữa.

Nhắc tới cái chống xe tôi cũng bị vướng nó vài lần với lý do đơn giản là quên. Có khi dất xe xuống thềm nhà mà quên gác chống xe lên, xe nghiêng đỡ nặng gần chết. Có hôm tôi chạy ra chợ mua đồ, cứ nhớ dựng chống xe rồi mà ai ngờ chưa. Nên khi buông tay lái thì xe đổ kênh xuống lề đường hết cả hồn. Có hôm tôi dất xe dòi vào chỗ mát cho xe đỡ nóng, tôi cũng quên dựng chống làm cái chống quẹt ngón chân cái trầy toé máu. Tuy chỉ là cái chống xe nhỏ bé nhưng nó lại có khả năng sát thương làm ta đau điếng nếu không để ý.

Cuộc sống cũng vậy có nhiều khi nỗi muộn phiền mang đến lại từ những điều tưởng chừng nhỏ nhất chỉ vì vô ý vô tâm mà thôi.

Phạm Thu Thảo